

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

ČÍSLO 1 • ROČNÍK XXI.

LEDEN 2015

První dny nového roku 2015 pod Buchlovem

(foto -bž-)

Vážení spoluobčané,

je mi dána opět možnost Vás co nejsrdečněji pozdravit v době, kdy jsme se rozloučili s rokem 2014 a očekáváme, co nám přinese nový rok.

Minulý rok nám bude probíhat před očima ještě nějakou dobu. Ukončil čtyřleté volební období 2010–2014, ve kterém se nám podařily zrealizovat komunální investiční akce v hodnotě 55 milionů korun.

Nejvýznamnější investiční akcí v roce 2014 byla rekonstrukce ulice Řadové, která si vyžádala náklady ve výši 7,617 mil. Kč. Vzhledem k charakteru rekonstrukce byla ulice více než 4 měsíce uzavřena pro osobní vozidla a složité přístupná i pro pěší. Dovolte mi, abych tímto poděkoval obyvatelům ulice za trpělivost a výbornou spolupráci s investorem i dodavatelem stavby.

V základní škole jsme vybudovali venkovní učebnu v hodnotě 1,662 mil. Kč a provedli rozdělení centrálního topného systému na samostatnou část vytápění pro historickou budovu a přístavbu nákladem 651 tis. Kč.

Po dlouhých letech čekání na dotační titul jsme zahájili rekonstrukci hřbitova z vlastních rozpočtových zdrojů, která spočívala ve vykácení tují, odvodnění, položení žulových kostek, instalaci původní historické brány, prodloužení veřejného osvětlení a pořízení mobiliáře. Náklady na rekonstrukci hřbitova činily 1,337 mil. Kč.

O tom, že městys Buchlovice hospodařil velmi dobře i v roce 2014, svědčí podíl celkových investičních výdajů k celkovým výdajům, který dosáhl 39% při přebytkovém hospodaření. To znamená, že na investice v hodnotě více než 15milionů korun nebyly použity žádné cizí zdroje, ani rezervy z minulých let.

V letošním roce budeme pokračovat ve dvou investičních akcích zahájených v roce 2014. Jedná se o projekt „Revitalizace zeleně“, za který jsme doposud zaplatili 1,051 mil. Kč a za projekt „Zahrada pro nás, my pro zahradu“ v mateřské škole 860 tis. Kč. Oba projekty realizujeme s dotační podporou SFŽP ČR. V současné době je zahájeno územní řízení na cyklostezku do průmyslové zóny a do konce měsíce dubna předpokládáme ukončení stavebního řízení na tuto velmi důležitou stavební akci z hlediska bezpečnosti silničního provozu v ulici Hradištské. Vlastní realizace bude podmíněna získáním dotačních prostředků.

Vážení spoluobčané, dovolte mi, abych poděkoval bývalým zastupitelům za vykonanou práci v minulém volebním období.

Dále chci poděkovat všem, kteří přispěli jakoukoliv formou k obohacení kulturního a společenského života v našem městěčku.

Za nově zvolené zastupitelstvo Vám slibuji, že se budeme snažit naplnit konkrétní investiční akce slíbené ve volebních programech stran a hnutí kandidujících v Buchlovicích. Věřím, že většina zastupitelů kandidovala s cílem pracovat ve prospěch občanů městyse.

Vážení spoluobčané, přeji Vám v roce 2015 víc hezčích dní než těch horších, víc lásky než nenávisti, víc hojnosti a radosti než smutku a utrpení. Pevné zdraví, štěstí a hodně úspěchů v pracovním i osobním životě.

Ing. Jiří Černý
starosta

Informace městyse Buchlovice

Výpis z usnesení Rady městyse Buchlovice

č. 2/2014 ze dne 18. 12. 2014

Rada městyse Buchlovice:

- zaevidovala žádost o finanční příspěvek pro žadatele Malovaný kraj, 17. listopadu 1a, 690 02 Břeclav,
- schválila přijetí daru od firmy E-ON – vánočního světelného LED řetězu o délce 200 m, barvy ledově bílé, určeného na výzdobu vánočního stromu městyse, v hodnotě 33 033 Kč a pověřila starostu podpisem darovací smlouvy,
- projednala stížnost – urgenci na neudržovaný porost břehů vodního toku v sousedství zastavěné části obce u rodinných domů a uložila místostarostovi věc řešit se správcem toku a majitelem dotčeného neudržovaného pozemku – Lesy ČR, správa toků Vsetín,
- schválila podle zákona č. 250/2000 Sb. přijetí účelových finančních darů pro ZŠ Buchlovice od Sdružení rodičů, Buchlovice pro příspěvek na dopravu do plavání pro 3. ročník (9 600 Kč) a dar na pořízení dotykové televize do 1. třídy (30 000 Kč),
- zaevidovala žádost o vyjádření možnosti změny územního plánu – pozemek pč. 2909/2 změna na stavební pozemek za účelem výstavby, žadatelů z Uherského Hradiště – Mařatic, s tím, že se nejedná o požadavek na změnu územního plánu, ale o návrh o zapracování požadavku do nového územního plánu,
- schválila prodloužení nájemní smlouvy č. 4/2010 na stánek v obecní tržnici ing. Zdeňku Hálovi, Kyjov na rok 2015,
- souhlasila s uzavřením dodatku k veřejnoprávní smlouvě s Městem Uherské Hradiště pro výkon sociálněprávní ochrany dětí z roku 2004 – zvyšující finanční náhrady za výkon na 7 000 Kč ročně,
- zaevidovala žádost o finanční příspěvek na provoz sociálních služeb Centra pro zdravotně postižené Zlínského kraje – Centrum pro zdravotně postižené Zlínského kraje, o.p.s., s tím, že nejprve bude prověřeno, zda někdo z občanů městyse Buchlovice využívá služeb Centra pro zdravotně postižené Zlínského kraje,
- byla informována o dokončení a zkolaudování stavby „Prodloužení vodovodu Buchlovice – Lhotka“ na pozemcích p. č. 760/1 a 774/2 v k. ú. Buchlovice,
- potvrdila usnesení rady č. 60/2014 ze dne 16. 10. 2014 – bod 1c a doporučila Zastupitelstvu městyse Buchlovice schválit souhlasné prohlášení týkající se převodu pozemků p. č. 1583/1 až 13 a pozemků p. č. 1584/1 až 5 v k. ú. Buchlovice, zapsaných v současnosti na listu vlastnickém městyse Buchlovice, na nichž se nacházejí stavby garáží ve vlastnictví stavebního bytového družstva Slovácko s tím, že předmětné pozemky vlastní Česká republika a hospodaření s nimi náleží Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových,
- doporučila Zastupitelstvu městyse Buchlovice schválit prodej pozemků pč. 601/9 o výměře 121 m² (vodní plocha) a pč. 3329/20 o výměře 505 m² (vodní plocha) státnímu podniku Lesy České republiky, s.p., se sídlem Hradec Králové, pro umožnění realizace stavebního záměru „HB Buchlovický potok II, ř.km 2,675-4,140“,
- nedoporučila Zastupitelstvu městyse Buchlovice schválit prodej pozemku pč. 781/1 o výměře 93 m² (zastavěná plocha a nádvoří) žadatelům z Buchlovic, kteří uvedený pozemek užívají na základě nájemní smlouvy městyse,

- doporučila Zastupitelstvu městyse Buchlovice schválit prodej pozemku pč. 714/2 o výměře 2 m² (ostatní plocha) žadatelce z Buchlovic za cenu 100 Kč/m². Náklady na vklad do katastru nemovitostí uhradí kupující,
- vzala na vědomí informaci o výtěžku charitativního koncertu Misijního klubka Buchlovice s vybranou částkou ve výši 12 019 Kč,
- vzala na vědomí informace o pozbytí platnosti smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene s firmou E.ON Distribuce ze dne 11. 6. 2014, protože stavba „Buchlovice, Trnávky, NN“ na pč. 2687/4, 2687/6, 2687/17 nová trasa kabelového vedení nebude realizována. Obnova venkovního vedení zůstává v platnosti,
- schválila cenu vánočních dárků pro obyvatele Domova pro seniory Buchlovice, opatrovance a dva klienty Ústavu sociální péče pro mládež, celkem pro 19 osob v celkové výši 6 650 Kč z rozpočtu městyse Buchlovice.

Starosta městyse Buchlovice ing. Jiří Černý a místostarosta Bořek Žižlavský se 18. prosince 2014 setkali v Bytči s odcházejícím starostou naší slovenské družební obce Horného Hričova u Žiliny, ing. Jozefem Trizuljakem, aby mu poděkovali za dlouholetou spolupráci a velmi dobré družební vztahy s Buchlovicemi, při nichž se společnými silami podařilo získat dotace EU na rekonstrukci staré buchlovické školy na Lhotce, která dnes slouží jako Československé kulturní centrum. Ing. Trizuljak zároveň představil nového starostu Horného Hričova, kterým je ing. Dušan Ďuríček. (foto -bž-)

PF 2015

Vážení čtenáři a příznivci Buchlovského zpravodaje.

Na prahu nového roku 2015 Vám přejeme ze všeho nejvíce hodně zdraví, hodně štěstí Vám i Vaším blízkým a k tomu mnoho spokojenosti v osobním i pracovním životě.

Členové redakční rady Buchlovského zpravodaje

Buchlovský zpravodaj vstupuje do svého 21. ročníku

Grafika obálky 1. ročníku zpravodaje (1995)

Motiv na aktuální obálce zpravodaje

Vážení čtenáři, je tomu již dvě desetiletí, co jsme se s tehdejším tajemníkem Úřadu obce Buchlovice ing. Miloslavem Hrdým a Mgr. Vlastimilem Kořínkem pouštěli do vůbec prvního obnoveného čísla Buchlovského zpravodaje, který po pěti letech navázal na Buchlovské zpravodaje, vydávané v omezených tiskových podmínkách někdejší Místním národním výborem od počátku šedesátých let do roku 1989. Po diskuzích jsme nakonec zvolili oproti původní velikosti jeho nový formát A5 s celkovou podobou, v jaké zpravodaj vychází prakticky dodnes.

Vzpomínám na dobu, kdy se rodilo první číslo, kdy jsme začali shánět prvních pár textů a obrázků, které nakonec zaplnily skromné osmistránkové číslo. Mimo další nám tehdy přispěli spoluobčané Květoslava Doležalová vzpomínkou na učitele Františka Fice, Jaroslav Lukáš informacemi o novém domově pro seniory, ing. Jan Štokman zprávami z buchlovického fotbalu či Mgr. Ludmila Cilečková Slovem ředitelky školy. Na první obálce se tehdy objevil dřevoryt s námětem Buchlova a Buchlovic od hluckého učitele Dominika Černého, který před II. světovou válkou působil i v Buchlovicích.

Už na počátku jsme se rozhodli, že bychom chtěli vydávat měsíčník, na němž by mělo možnost spolupracovat co nejvíce dobrovolníků, spoluobčanů a zástupců našich institucí a občanských sdružení, v čemž pokračujeme dodnes. Jde o spolupráci nehonorovanou, která je tím mnohem cennější. Všem, kteří do zpravodaje za ta léta přispěli buď článkem, nebo fotografiemi, z nichž mnozí už bohužel nežijí, touto cestou upřímně děkujeme a těšíme se na další spolupráci a náměty, aby se náš měsíčník nestával jen nositelem informací městyse, ale i příjemným a hledaným počtením.

Dnešním číslem otevíráme už 21. ročník zpravodaje, a jak jste si všimli, vítá vás opět nová, tentokrát barevná obálka, která vás bude v obměnách provázet i čísla následujícími. Tu lednovou zdobí reprodukce olejomalby zimního hradu Buchlova malíře Ladislava Maršálka (†1943), s jehož životními osudy a tvorbou jste se mohli před časem setkat na výstavě v Muzeu Podhradí Buchlovice.

Za redakční radu Buchlovského zpravodaje
Bořek Žižlavský

Adventní čas v mateřské škole

Adventní čas je bohatý na setkávání lidí při kulturních akcích. I v naší mateřské škole se uskutečnila spousta krásných akcí, které si užívaly především děti a také rodiče. Advent v každé mateřské škole začíná již v měsíci listopadu. Paní učitelky cvičí s dětmi básničky a písničky s mikulášskou a vánoční tematikou a chystají dárčky pod stromeček. První prosincový týden patřil Mikuláši, andělům a čertům. Čertíci různých podob vykukují z nástěnek celé naší školičky, však si děti daly záležet. V pátek 5. prosince nastal pro děti velký den. Přišel Mikuláš, spousta andělů a ještě více čertů. Mikuláš listoval ve své kouzelné knize a na každého našel chválu, ale i něco, v čem by se měl polepšit. Nakonec se ukázalo, že si každý nějaký ten dárek zaslouží. Děti předvedly mikulášské družině básničky a písničky a na oplátku zazpívali andělé a čerti při kytaře dětem. Pak se děti s malinkou dušičkou vydaly k andělům pro odměnu. Nakonec se Mikuláš rozloučil a slíbil, že se určitě za rok vrátí. Vrcholem mikulášského týdne bylo rozsvěcování vánočního stromu na náměstí v neděli 7. prosince 2014, kterého se zúčastnily děti ze Sluníček. Vystoupily s veršovanou pohádkou O dvanašti měsíčkách. Tímto děkujeme rodičům za spolupráci při přípravě kostýmů.

Vánočním koledováním a vyrobenými přáníčky šly děti potěšit také seniory v domově důchodců, zaměstnance na úřadu městyse, lékárny, spořitelny, základní školy, obchodu aj.

Radostným očekáváním pro děti bylo nadělování dárčků. Pod stromečkem děti našly krásné stavebnice, dřevěná auta, dráhy, panenky a spoustu dalších radostí.

Zakončením adventní doby bylo pečení perníčků a vánoční posezení s dílničkami. Děti spolu s rodiči za poslechu koled vyrobily pěkné vánoční dekorace. Součástí bylo i krátké vystoupení dětí v podobě čertíků.

Advent je doba radostného očekávání, rozjímání. Snad se nám podařilo vložit semínko této sváteční nálady do dětských dušiček.

Kolektiv mateřské školy přeje všem rodičům a jejich dětem v roce 2015 hodně zdraví, lásky, pohody a porozumění.

Vystoupení dětí MŠ na rozsvěcování vánočního stromu

Výstava svatých obrázků a kancionálů uvedla adventní období

V pátek 28. listopadu 2014 v podvečer přivítalo Muzeum Podhradí Buchlovice návštěvníky na své poslední vernisáži v minulém roce. Expozice, kterou můžete zhlédnout ještě do 30. dubna 2015, nese název Kancionály a svaté obrázky aneb Konec světa nastane, až lidé přestanou zpívat.

Výstava nabízí více než čtyři sta svatých obrázků z oblasti Moravy, Čech a Rakouska, z období od počátku 18. století dodnes. Její základ pochází ze sbírek Bořka Žižlavského a Pavly Večeřové, k nimž přibyla spousta jiných obrázků a materiálů od dalších sedmnácti buchlovických občanů.

Součástí expozice jsou vedle desítek starých

kancionálů z období 18.–20. století rovněž drobné tisky nábožných poutových a kramářských písní, doplněné často primitivními dřevorezy. Jak můžeme zaznamenat, některé byly vytištěny i v Uherském Hradišti nebo blízke Skalici.

Současná výstava navázala na obdobnou výstavu v našem muzeu, která se uskutečnila před sedmi lety. Adventní atmosféru obohatily předvánoční písně interpretované buchlovickým farním sborem, nastrojený vánoční strom a řezaný betlém z lipového dřeva z dílny Františka Smětáka z Tupes. Na závěr oficiální části vernisáže zazněla společně zpívaná píseň Byla cesta, byla ušlapaná.

Foto Oldřich Stránský a Zdeněk Skalička

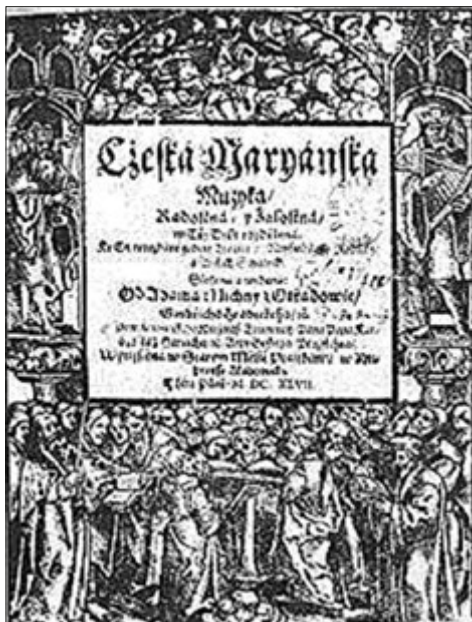
Z historie kancionálů

Kancionál (z latinského *cantio* – píseň, zpěv) je soubor duchovních písní určených pro křesťanskou bohoslužbu a soukromou modlitbu. Podstatný rys kancionálu činí skutečnost, že bývá vytvořen jako výběr ze širšího fondu dobově známých písní. Modlitební či přímo liturgický obsah písní tvoří další charakteristický rys kancionálu: jeho užitná funkce je důležitější než otázka autorství. Většinou jde o soubor skladeb různých anonymních autorů, různé doby vzniku a různé provenience.

Kancionály se v Evropě objevují ojediněle již od středověku. Velký nárůst jejich počtu přinesla reformace v 16. století, kdy masové rozšíření kancionálů zároveň umožnil knihtisk. Samostatnou historii má kancionál ve francouzských oblastech Švýcarska a ve Francii. Nejpočetnější a nejroznorodější produkce kancionálů se zrodila díky luterské reformaci v Německu.

České země zaujímají významné postavení v dějinách kancionálu především v epoše od sklonku středověku do třicetileté války, což souvisí s intenzivním a specifickým rozvojem reformace v této oblasti. Osobitý je zvláště repertoár rukopisných písňových souborů 15. století, tištěné kancionály se zde pak objevují s časovým předstihem před ostatní reformační Evropou. Výtvarně nejceněnější jsou však kancionály rukopisné, které obsahují nádherné iluminace (15. stol.).

Prvními kancionály českého původu jsou převážně písňové oddíly v rukopisných kodexech 15. století s gregoriánským chorálem. Přínášejí převážně latinské duchovní písně. Nejstarším dochovaným souborem českých písní je písňový oddíl v husitském *Jistebnickém kancionále* (cca 1430). Zde jsou obsaženy převážně jednohlasé chorály, ideově zaměřené. Tento kancionál byl nalezen na faře v Jistebnici r. 1872. Obsahuje také překlad latinského chorálu do češtiny, což z hlediska cca 1000leté tradice byl dost revoluční a odvážný čin. Na tento typ navazují zpěvníky literárských bratrstev, zejména královéhradecký *Kodex Francus* z roku 1505, *Chrudimský graduál* z roku

Titulní strana Michnovy České mariánské muziky (1647)

1530, *Benešovský kancionál* z roku 1575 a rozsáhlý pětisvazkový česko-latinský *Graduál od sv. Michala na Novém Městě pražském*, dokončený roku 1578.

Jako první reformační církve v Evropě využila Jednota bratrská v kancionálové tvorbě nové možnosti knihtisku. V jejím okruhu vznikla nejceněnější, nejvlivnější a také nejdelší ediční řada tištěných kancionálů u nás. Prvním kancionálovým tiskem v Evropě jsou tak pražské *Písničky* (cancionale) Lukáše Pražského z roku 1501, jež jsou sice zřejmě jen neoficiálním, soukromým bratrským tiskem, tvoří však jednoznačné jádro pozdějších bratrských kancionálů. Prvním českým notovaným je mezi kancionály tzv. *Rohův kancionál* z roku 1541 (Písně chval božských). Za kanonické dílo byl Jednotou bratrskou považován však především pozdější tzv. *Šamotulský kancionál* z roku 1561 a *Ivan-*

čický kancionál z roku 1564, který byl základem pro všechna další vydání, uskutečňovaná poté v Kralicích. Za touto vzorovou redakcí stál především Jan Blahoslav.

Nejstarším katolickým zpěvníkem je *Voytův kancionál* z roku 1588, na nějž navázal hlavní katolický soubor písní předbělohorské éry od Jana Rozenpluta z roku 1601. Vítězstvím protireformace v roce 1620 končí dosavadní konfesijní diferenciaci – až do tolerančního patentu je veškerá oficiální produkce kancionálů katolická, kdežto reformační tradice přechází do exilu nebo do illegality. Přesto počet kancionálů v 17. a 18. století výrazně roste. Uměleckým vrcholem české kancionálové tvorby jsou raně barokní katolické kancionály Adama Michny z Otradovic (*Česká mariánská muzika* 1647, *Loutna česká* 1653, *Svatořeční muzika* 1661) aj., které vnesly nový styl do tvorby duchovní písně u nás. Obsahují jen 2 – 3 písně přebírané ze starších kancionálů, zbytek zaujímají písně nové, převážně z Michnovy dílny. Hlavní oficiální

katolický kancionál pobělohorské éry s jednohlasými melodiemi vytvořil jezuita Václav Matěj Šteyer v roce 1683. Dalšími významnými edicemi této doby jsou *Slaviček rajský* Jana Josefa Božana z roku 1719 a *Capella regia musicalis* Václava Holana Rovenského z roku 1693. Přelomovým zpěvníkem, byť dobově obtížně přijímaným, je výbor *Normálních zpěvů* z roku 1784, jenž úzce souvisí s rozsáhlými reformami, kterými císař Josef II. zasáhl do liturgického chrámového provozu. Vychází z něj hlavní katolický kancionál přelomu 18. a 19. století pořízený Tomášem Fryčajem.

Kancionály českých pobělohorských exulantů vytvořily samostatnou vývojovou linii, jež se v 17. a 18. století pěstovala zvláště v oblastech Saska a Braniborska, kde si exulanti uhájili vlastní církevní organizaci i rodný jazyk. Jako hlavní inspirační pramen sloužil kancionál sestavený Janem Amosem Komenským, vydaný roku 1659 v Amsterdamu. **(-pav-)**

I loňský vánoční strom věnovali městečku naši spoluobčané. Tento krásný smrk pochází opět z Dolního Podvinohradí.

(foto Františka Mičkalová a Pavel Ondrůšek)

Co jsou to svaté obrázky

V souvislosti s probíhající výstavou svatých obrázků v Muzeu Podhradí Buchlovice si povězme alespoň něco o těchto drobných výtvarných památkách.

Náboženské umění je staré jako lidstvo samo. Člověk se od pohanských dob snažil zobrazit božstvo, které si vytvořil, aby mu pomohlo zajistit obživu, zahnat strach, ochránit jej před nemocemi i nepřáteli. V křesťanském umění, potažmo svatém obrázku, může některý člověk, vedle estetického působení hledat i mystický význam.

Svaté obrázky kdysi provázely věřícího člověka prakticky celým životem. Lidé je kupovali o poutích, získávali je v kostelích nebo darem od svých příbuzných a známých. Uchovávali je nejčastěji v modlitebních knížkách, v truhlách a zdobili si jimi domácí interiéry. Nakonec je vkládali svým nejbližším do rakví, aby je doprovázely na jejich poslední pouti. Tyto často bohatě zdobené drobné grafiky se v rodinách uchovávaly dlouhá léta. Většina z nich bohužel zanikla nebo odešla s lidmi, kteří si je pořídili.

Svaté obrázky prošly staletým vývojem nejenom po stránce technické, ale i námětové. Jsou následovníky původních drobných grafik ve středověkých kancionálech, pasionálech, evangeliářích a kodexech. K jejich rozmachu v našich zemích došlo v období protireformace, v 17. a 18. století, s upevňováním moci katolické církve a se stoupajícím počtem poutních míst a stoupajícím množstvím blahoslavených a svatých osob. K jejich dalšímu rozšíření a pestrosti došlo v průběhu 19. století se zdokonalením a rozšířením tiskových technik, které nahradily někdejší jednoduše mechanizovanou práci starých tiskařů a ručních výrobců, jejichž část tvořili rovněž klášterní mniši. Ti byli ostatně prvními tvůrci obrázků určených nejširší veřejnosti.

První svaté obrázky byly malovány ručně na pergameni, jiné byly zhotovovány dřevořezem, který dosáhl svého vrcholu v renesančních kancionálech Jednoty bratrské. Už počátkem 16. století zanikla technika těstového tisku, který z velké části nahradila mědirytina a precizní ocelorytina.

S litografickými tisky se setkáváme od počátku 19. století. S vynálezem fotografie vznikla tiskářská fototypie a ofset. Na mnohých obrázcích se prolíná i více tiskových technik doplňovaných například jemnými a bohatými krajkami.

Se svatými obrázky se setkáváme i dnes. Jejich současná produkce je však oproti minulosti zanedbatelná. Především historické obrázky jsou předmětem zájmu sběratelů. Někteří svou sbírku cílevědomě budují s ohledem na tiskové techniky nebo motivy. Jiní si je schovávají třeba jen proto, že se jim líbí nebo jsou památkou na jejich předky. Určovat finanční hodnotu obrázků je velmi těžké, protože u nich neznáme počet vydaných kusů a dostatek dalších podkladů. Obecně platí, že mezi nejvzácnější patří ty, které vznikly ruční výrobou. U mnohých známe autory a bývá uvedena taky tiskárna.

Obrázky nejčastěji zobrazují světce, patrony našich zemí, papeže, poutní místa ap. Jsou popsány v češtině a němčině. Setkáte se na nich s poutními místy, jako je Velehrad, Svatý Antoníček, Maria Cell, Svatý Hostýn, Vranov u Brna a jiné. **(-bž-)**

Rozsvěcování vánočního stromu

Vánoční strom, který zdobí náměstí našeho městečka v období kolem Vánoc 2014, jsme společně slavnostně rozsvítili v neděli 7. prosince. Od 15 hodin začalo adventní zpívání a vystoupení různých buchlovických seskupení. Na pódiu se postupně vystřídali: Ženský sbor Folklorního studia Buchlovice, farní sbor, Buchlovská schola, děti z mateřské školy, Dechová hudba Buchlovjané, Buchlovjánek, Děcka z Buchlovic a pan farář Rudolf Chmelař s panem starostou ing. Jiřím Černým. Před samotným rozsvícením se přidal ještě sv. Mikuláš se svou družinou, který obdaroval přítomné děti sladkými balíčky. Věříme, že to bylo pro všechny přítomné příjemně strávené, neuspěchané adventní odpoledne.

(-pav-)

Foto: Oldřich Stránský

*Na Mikuláše navštívily Úřad městyse Buchlovice opět děti z mateřské školy, aby předvedly své malé mikulášské představení. Poté přišli žákyně a žáci základní školy v přestrojení za mikulášskou družinu.
(foto ing. Miroslav Smatana)*

Mikulášská nadílka v kostele sv. Martina

Svatý Mikuláš zavítal v druhou neděli adventní také jak jinak než do našeho farního kostela. Děti, které se zúčastnily nedělní mše svaté, čekala bohatá sladká nadílka. Ještě předtím ale Mikuláš děti pochválil, že chodí pěkně ministrovat a zpívají ve schole. O tom jej děti samy přesvědčily, když mu zazpívaly písničku Mikuláš, dárců šampion. (-pav-)

pf 2015

LEDEN 2015

V kalendářním roce panuje zimní čas, a většina lidí na malý pruhovaný hmyz vůbec ani nepomyslí. Nevadí, jsou mezi námi i takoví, co na něj pomyslí určitě a poctivě připravují vše potřebné na období, kdy se s ním běžně venku můžeme potkat.

Místní včelaři však nemyslí pouze na své včelky, ale i na program veřejných aktivit, které letos pro sebe i ostatní připravují.

Tradiční složení programu se již začíná ustalovat, proto i letos se můžete těšit na včelařský cyklovýlet či naučný včelařský zájezd za poznáním v měsíci květnu – mezinárodním měsíci včelařském. Zájezdy se stávají oblíbenou akcí včelařského života v Buchlovicích, proto jsem přesvědčen, že i letos se podaří připravit zajímavou trasu včelařského bádání.

Na jaře zcela jistě ve své aktivitě nepoleví ani Chřibští včelařiči, kteří se i letos zúčastní celostátní dětské včelařské soutěže Zlatá včela. Tentokrát pojedeme do vzdáleného Rožnova pod Radhoštěm. A již nyní mohu naznačit, že naopak v roce 2016 daleko jezdit nebudeme.

Zlatá včela se přemístí i do Buchlovic. Proto rok 2015 bude pro nás i rokem příprav na tuto, pro Buchlovice historicky první, událost svého druhu.

Organizačně nepůjde o jednoduchou záležitost, zejména když to bude „poprvé“. Věřím však v ochotu oslovených lidí a dobrou příležitost se se ctí s úkolem poprat.

Ve druhé polovině roku se místní včelaři zaměří na svou prezentaci, tentokrát opět společně s místními zahrádkáři, a to koncem měsíce září.

Určitě nebude chybět ani návštěva některého z českých učitelů včelařství – na veřejné včelařské přednášce v Buchlovicích.

V průběhu celého roku pak zejména malé děti, či celé třídy, zveme na Exkurzi do včelího úlu. Kde? No přece na školní včelí stanoviště v areálu ZŠ v Buchlovicích, který na jaře začnou budovat Chřibští včelařiči.

Je dobře, že o místních včelařích a malých včelařících bude i letos slyšet. Zlepšuje to tolik potřebné povědomí o včelařině, a tak snad svému okolí nezůstaneme moc dlužní.

Přejme našim včelařům, ať jejich včelky v novém roce méně strádají jak v roce předěšlém a podělí se se včelařem o větší podíl svých medových zásob k potěše všech, co med rádi. I když již víme, že včelaření je „více než jen med“. Rozkvetlé louky, pole, zahrady, každý strom či keř netrpělivě čekají na návštěvu nejpilnějšího pracanta světa, by svým plodem opět člověku mohli radost nemalou udělat.

Za včelaře a včelařky **Miroslav Smatana**

Z Buchlovického klubu seniorů

V roce 2014 proběhlo několik dalších setkání Buchlovického klubu seniorů. Jednalo se o besedy, zájezdy, ale i setkání čínorodá. Například na konci listopadu si seniorky předaly nápady a návody na různé originální nápady na vánoční ozdoby. (-pav-)

Setkání v Domově pro seniory

Jako každoročně před Vánocemi navštívili i letos v prosinci představitelé městyse naše buchlovické spoluobčany v Domově pro seniory v Buchlovicích, aby jim popřáli do nového roku všechno nejlepší. Místostarosta Bořek Žižlavský s pracovnící úřadu Marií Výstupovou se spoluobčany pobesedovali a poté jim předali praktické dárky. (foto -bž-)

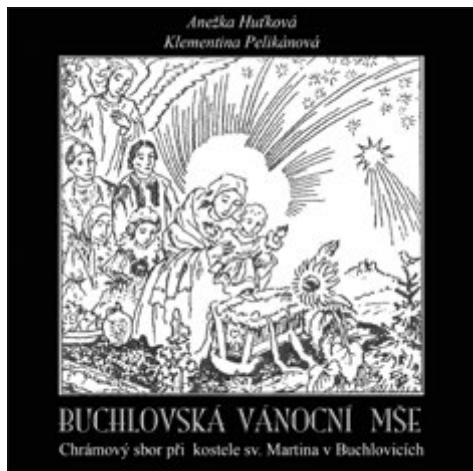

Farní sbor nahrál Buchlovskou vánoční mši

Když jsme se s farním sborem snažili o Vánocích 2012 zkrášlit slavnosti narození Ježíška některými částmi Buchlovské vánoční mše, našlo se pár jedinců, kteří přišli a řekli: „To musíte natočit!“ Byl to pro nás tehdy nepředstavitelný cíl. Ale čím víc jsem o tom přemýšlela, tím se ten cíl zdál být jednodušší a dosažitelnější. Na Vánoce 2013 jsme docvičili další části a na začátku roku 2014 již byla nahrávka na světě.

Dílo samotné je datováno 1952. Básně s náboženskými motivy paní Anežky Huťkové doplnila hudbou slečna Klementina Pelikánová, varhanice a regenschori na buchlovickém kúru a vznikl tak soubor šesti sborových skladeb, kde každá tvoří jeden z oddílů mše svaté.

Cením si tohoto díla hned z několika důvodů. Obě autorky byly spjaty s Buchlovicemi a krajem pod Buchlovem tak pevně, že se to odráží v jejich pracích. Text je psaný v našem milém buchlovickém nářečí a odráží se v něm touha lidí po narození Ježíška právě v jejich domovině. Anežka Huťková i slečna „Týninka“ Pelikánová byly zjevně skromné, srdečné dámy, které neváhaly obětovat něco ze svého pohodlí a věnovat svůj čas druhým. Díky tomu, že si nehleděly jen svého, vzniklo takové pěkné dílo! A toho je třeba si vážit!

Děkujeme všem, kteří přispěli k vydání tohoto CD – za finanční dary, pomoc, psychickou podporu. Děkuji všem, kteří mě „dodrcali“ k nahrání tohoto buchlovického skvostu. Děkuji všem členům sboru za jejich obětavost a ochotu, kterými přispívají k lesku Boží slávy tady na zemi!

Pavla Večeřová

CD je k zakoupení v TIC Buchlovce, v kostele sv. Martina nebo u Pavly Večeřové za 100 Kč.

Mongolsko očima muzikanta

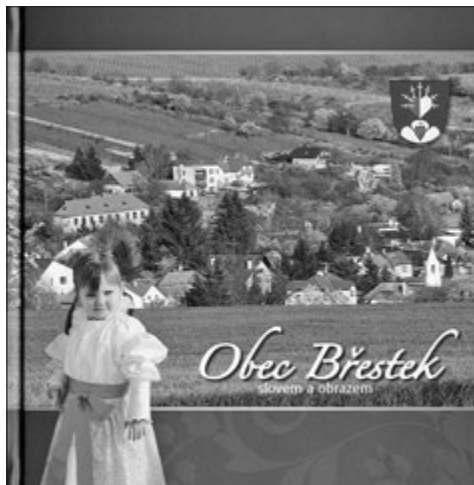
30. listopadu jsme si mohli zpříjemnit nedělní odpoledne cestopisnou besedou o cestě cimbálové muziky Hradišťtan do Mongolska. Velmi zajímavou hudební ukázkou zahájil bývalý violista CM Hradišťtan, dnes umělecký vedoucí CM Pentla Boršice, Aleš Kropáč vyprávění zážitků ze zájezdu Hradišťtanu do Mongolska, které zpestřil ukázkou spousty fotografií a poslechem nahrávek tamní hudby. Zaplněný konferenční sál Československého kulturního centra Buchlovice zazněl několikrát smíchem, když Aleš Kropáč vyprávěl krásné úsměvné příhody například s již zesnulým nezapomenutelným Lubošem Svatošem.

Děkujeme za příjemný zážitek a všechny Vás srdečně zveme na další podobné besedy chystané v letošním roce.

(-pav-)

Obec Břestek slovem a obrazem

Sousední Břestek, který sdílel s Buchlovicemi dlouhá staletí stejné historické osudy, vydal těsně před loňskými Vánocemi publikaci nazvanou *Obec Břestek slovem a obrazem*. Nová kniha kolektivu autorů pod vedením tamního starosty RNDr. Jindřicha Krušiny navazuje na publikaci manželů, archivářů Jaromíry a Jiřího Čoupkových „850 let obce Břestek“, která vyšla již v roce 1991.

Na stránkách, bohatě doplněných černobílými a barevnými fotografiemi, se dočteme o historii obce, ale především si můžeme přiblížit události ve Břestku, jež se odehrály za posledních pětadvacet let. „Součástí publikace,“ píše

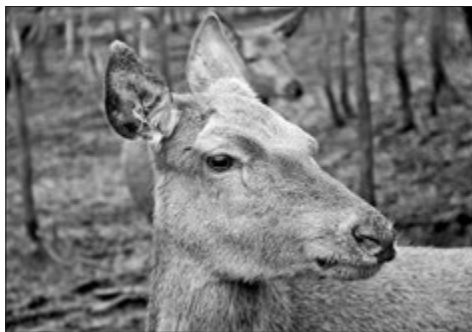
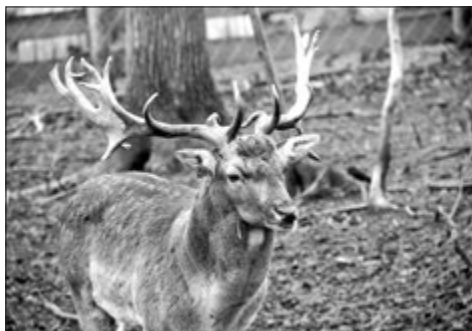

v úvodu starosta obce, „jsou fotografie, které by měly posloužit k porovnání, jak obec vypadala dříve a jak vypadá nyní... Zrovna tak se na fotografiích nachází celá řada osob, které již mezi námi nežijí. Nevím, jak je to u vás, milí čtenáři, ale já při pohledu na takovou fotografii mám nedefinovatelný pocit u srdíčka a téměř vždy se mi vybaví nějaká vzpomínka na tu osobu, která již mezi námi není. A to je další důvod vydání této knížečky...“

Nová publikace byla představena a posvěcena farářem Rudolfem Chmelařem v předvečer Štědrého dne, 23. prosince 2014, v novém altánu v prostoru zrekonstruovaného veřejného prostranství pod břestickou zvonici. Kniha přivítala a slavnostního otevření navštívil se zúčastnilo několik stovek místních i přespolních.

(text a foto -bž-)

Až pojedete kolem motorestu Samota, nacházejícího se při silnici I/50 mezi Starými Hutěmi a Zástřizly, můžete pozdravit lesní zvěř, kterou uvidíte ve velké ohradě u parkoviště za motorestem. (foto-bž-)

Historie fotbalu v Buchlovicích

V letošním roce čeká nejen buchlovické sportovce velmi významné výročí. Rok 2015 je totiž rokem 60. výročí vzniku fotbalové organizace v Buchlovicích. Proto Vám chceme v Buchlovském zpravodaji nabídnout pohled do celé její historie. V šesti kapitolách Vám postupně přiblížíme jednotlivé desetileté etapy.

1. Počátky a vznik TJ Buchlovce

Buchlovická sportovní mládež závistivě sledovala výsledky okolních družstev a snažila se, aby kopaná zapustila kořeny i v Buchlovicích. Od roku 1950 se někteří iniciativní mládenci pokoušeli sestavit fotbalové jedenáctky a pořádat utkání nejprve mezi sebou na Letním hřišti a později „přáteláky“ s mužstvy Břestku, Boršic a Zlechova.

Do této iniciativy mládeže se postupně zapojili dospělí fotbaloví příznivci jako Rudolf Čágánek, Vladimír Šivara, František Benešovský, František Hruška, Josef Šik, Karel Dědič, Zdeněk Vávra, Josef Večeřa, František Fic, Antonín Kašpárek, Cyprian Šik a další, kteří se snažili dát

živelné iniciativě částečný řád a také legitimitu. Zásadní obrat nastal, když vstoupil do organizace MUDr. František Lipner, zanícený příznivec fotbalu s organizačními schopnostmi prověřenými již řízením fotbalu v Polešovicích. Zakoupil první výzbroj, podílel se na sestavení fotbalového výboru a metodicky řídil první fotbalovou jedenáctku, která v letech 1953 a 1954 začala hrát první oficiální přátelské zápasy. Domácím hřištěm se nám stalo staré břestecské hřiště ve Váhovech.

K přátelským zápasům nejčastěji nastupovali: Oldřich Vávra, Jiří Kočíř, Antonín Tomešek, Milan Janovský, Lubomír Obdržálek, Josef

Antonín Kašpárek při stavbě nového hřiště

Šarata, Zdeněk Studeník, František Maděra, Josef Prošek, Stanislav Jurča, Kliment Jurča, Josef Rýznar, Karel Raštica, Jiří Čermák a další. Hrajičím trenérem se stal Jiří Kočíř.

Výbor se prozíravě zaměřil i na dorost, kde se velmi dobře ukazovali: Rostislav Gerža, Josef Tománek, Josef Slezák, Zdeněk Lipner a později Miroslav Ondřej, Jiří Vaculík, Karel Bílka, Josef Ryška, Jan Štokman, František Ondrůšek, Antonín Mitáš, František Michálek, Miroslav Zapletal, Miroslav Tomešek a Ladislav Marťan, kteří průběžně doplňovali mužstva dospělých. Postupně bylo mužstvo doplňováno také fotbalisty, kteří se do Buchlovic přiznili nebo přistěhovali. Jako první to byl Josef Tesař, dále Zdeněk Dohnal, Josef Křiva, Ladislav Mazáč, Antonín Máša, Antonín Hanáček, který přivedl i svého bratra Jindřicha, František Marek, František Hejda a František Ťuhýček.

V roce 1955 byl konečně ustaven a zaregistrován fotbalový oddíl, předsedou byl zvolen MUDr. František Lipner a v Buchlovicích se začala hrát základní soutěž. Sestava se často měnila, až v průběhu soutěže se ustálila na optimálním složení.

Všem bylo jasné, že azyl na břesteckém hřišti nemůže být donekonečna, a tak se začalo uvažovat o vybudování hřiště domácího. Vzhledem k tomu, že na stávající letní se rozměrově nevešlo, byl tehdejší MNV výměnou přidělen pozemek

Slavnostní průvod při otevření nového hřiště

I buchlovická mládež přiložila ruce k dílu

MUDr. František Lipner – iniciátor vzniku fotbalového oddílu v Buchlovicích

v Loučkách. Začaly urychlené práce, na kterých se mimo jiné podílel i František Dvořan, vedoucí mechanizace v Dopravních stavebách, který posílal na zkušební provoz stroje na rovnání plochy hřiště, a tak strojník Otta Štokman pracoval s buldozerem na hřišti nejméně tři týdny. Projekt na kabiny vypracoval ing. Maršálek a stavbu kabin řídil Zdeněk Vávra. Fotbaloví fanéři přiložili ruku k dílu a někteří tam trávili všechnu volný čas, a tak bylo hřiště dobudováno do konce roku 1955 a celý stadiónek včetně kabin v roce 1959.

Mezi tím fotbalisté reprezentovali Buchlovce v základní třídě se střídavými úspěchy, ale

zlepšení bylo znatelné rok od roku. Také účast diváků byla potěšitelná. Nebyla výjimkou i návštěvnost 200 diváků na zápas. MUDr. Lipnerovi a celému výboru se vyplatila sázka na mládež a stále omlazování mužstva, a tak se podařilo v roce 1963 poprvé postoupit do III. třídy v sestavě: Zdeněk Dohnal, Lubomír Obdržálek, František Marek, Antonín Hanáček, Josef Křiva, Zdeněk Lipner, Josef Tesař, František Hejda, Ladislav Mazáč, Jaroslav Obdržálek a Jindřich Hanáček.

Text: Jan Štokman

Foto: archiv TJ Buchlovce

Hrad Buchlov

(foto -vlk-)

Z historie buchlovického odboje

Před 100 lety se narodil Rudolf Čagánek, československý zahraniční voják, příslušník Britského královského letectva – RAF za II. světové války.

Rudolf Čagánek přišel na svět 31. ledna 1915 ve Vídni. Téhož roku se s rodiči přestěhoval do Zlechova, kde prožil dětství a vychodil obecnou školu. Měšťanku absolvoval v Buchlovicích v letech 1926–1930. Pak nastoupil do učení na obchodníka u Jaroslava Žáka ve Zlechově. Byl zaměstnán jako prodavač. Zároveň vystudoval dva roky odborné kupecké školy v Uherském Hradišti.

Od dětství ho to táhlo do Buchlovic, kde byl členem místního Sokola a v roce 1936 se také jako člen výboru podílel na činnosti trampského oddílu Kluci náhody, který byl v Buchlovicích založen. Povinnou vojenskou službu nastoupil 1. dubna 1938 ke strojnímu praporu 6. ženijního pluku v Bratislavě a byl nasazen v tzv. květnové mobilizaci do jednoho z pěchotních srubů B-S 1 až B-S 15 v komplexu linie těžkých opevnění Bratislava – předmostí, určené k obraně hranic proti případnému útoku ze strany Maďarů, ke kterému však vývojem událostí nedošlo. Od 1. června do 24. září 1938 absolvoval poddůstojnickou školu strojní a elektrotechnické rotý - oddělení speciální, kterou ukončil s výtečným prospěchem a byl povýšen do hodnosti četaře. Po mnichovské zradě a odstoupení pohraničních oblastí byl z pevností stažen a přeřazen do služby u náhradní strojní rotý zpět do Bratislavy. Od 15. prosince 1938 do 17. března 1939 vykonával službu písaře Hospodářské správy 6. ženijního pluku. Do civilu byl propuštěn 31. března 1939.

To už byl vyhlášen samostatný Slovenský štát (14. 3. 1939) a Protektorát Čechy a Morava (15. 3. 1939), a tak se domů do Zlechova dostal jen s velkými problémy. Brzy po demobilizaci se zapojil do Obrany národa v rotě Buchlovic pod vedením Ignáce Srovátky a podílel se na výrobě trhavin, které se v Buchlovicích zkoušely a skladovaly. V té době se seznámil s Marií Kaňovskou (*1918) z Buchlovic, sestřenicí

pozdějších pilotů (v Britském královském letectvu RAF) Rostislava (*1919) a Oldřicha (*1915) Kaňovských.

Na podzim roku 1939, když začalo zatýkání gestapem, odešel 15. 11. 1939 tzv. balkánskou cestou přes Maďarsko, Jugoslávii, Řecko, Turecko, Sýrii do libanonského Bejrútu. Zde

Rudolf Čagánek, zbrojří u 312. československé perutě RAF 1944

se 2. února 1940 podrobil odvodu do francouzské armády a potom se lodí Marechall Joffery, kolem afrického pobřeží, přeplavil

do francouzského přístavu Marseille. Po prezentaci v Agde a krátkém výcviku byl 1. března 1940 jako poddůstojník se strojní a elektro-technickou specializací zařazen k pozemnímu leteckému personálu do funkce pomocný mechanik. Podílel se na přípravě stíhacích letounů MS – 406 C1 na letecké základně v Chartres, jihozápadně od Paříže. Po kapitulaci Francie 22. června 1940 ustoupil spolu s dalšími příslušníky do přístavu Bordeaux a odtud se přeplavil lodí Forbin do anglického Liverpoolu a pak byl přesunut do čs. stánového městečka v parku panství Cholmondeley. Po reorganizaci čs. armády byl pod číslem 787607 zařazen k 312. československé stíhací peruti RAF jako pomocný mechanik na letišti Duxford a po absolvování kurzu v roce 1942 byl jako zbrojář II. třídy převelen na letiště Harrowbeer u Plymouthu. Odtud se záhy 312. čs. perut' (fighter squadron) přesunula na letiště Speke u Liverpoolu, kde absolvoval kurz zbrojáře I. třídy (fitter armourer) a byl povýšen do hodnosti rotný. Vyzbrojoval zde k operacím letouny Havker Hurikane.

V roce 1944 na letecké základně Skabrae na ostrově Mainland na Orknejích ve Skotsku, již po instruktorském kurzu zbrojářském a povýšení do hodnosti štábní rotmistr, byl Rudolf Čagánek přítomen přezbrojení perutě na letouny Spitfiry. Poslední bázi čs. stíhací perutě 312 na britských ostrovech byla letecká základna Manston u Margate. Zde působil až do konce války. Domů se vrátil přes Německo nákladním autem v srpnu 1945. Cestu si museli místy i prostřílet, přesto že bylo již po válce.

21. srpna 1945 se zúčastnil slavnostní přehlídky příslušníků RAF na Staroměstském náměstí v Praze před prezidentem dr. Edvardem Benešem. Celá 312. čs. letecká perut' RAF byla přesunuta na letiště Planá u Českých Budějovic, a tam působil jako délesloužící voják u letectva v hodnosti štábní rotmistr. K 1. lednu 1946 byl povýšen do hodnosti ppor. letectva v záloze a na vlastní žádost odešel do civilu. Byl zaměstnán jako vedoucí v koloniálním obchodě Jaroslava Žáka ve Zlechově. Dne 4. července 1946

se v Buchlovicích oženil s Marií Kaňovskou, která na něho celou válku čekala.

1. února 1947 byl Rudolf Čagánek vyznamenán čs. válečným křížem 1939 a v průběhu téhož roku Medailí za chrabrost, Vojenskou pamětní medailí se štítkem F-VB a Medailí za zásluhy čis. 1109.

Poté se manželům Čagánkovým narodily dcery Věra a Dagmar. Krátce po únorovém převratu 1. března 1948 byl nařízením MNO č.j. 21.135/dův. 48 povolán do vojenské činné služby na letišti Nový Dvůr v Malackách, kde byl v Leteckém střeleckém učilišti u ŠZ VI. (školná základňa) jmenován náčelníkem štábu. (Letectvo patrně potřebovalo zdatné a zkušené frontové odborníky). Ještě 20. prosince 1948 při komplexních prověrkách byla jeho odborná i politická hodnocení „Velmi dobrá“, ale již 1. března 1949 byl výnosem hlavního štábu MNO, pro politickou nespolehlivost propuštěn do zálohy.

Pracoval ve velkoobchodě v Uh. Hradišti jako vedoucí kovomatu, ale i tato práce byla trnem v oku tehdejší politické garnituře. Bylo rozhodnuto, že může pracovat jen v dělnické profesi a tak dojížděl do Ostravy jako stavební dělník. Přesto nezatrpkl a věnoval se práci v tělovýchově. Podílel se na založení oddílu kopané v Buchlovicích (v roce 1955) a téměř veškerý volný čas trávil při budování fotbalového hřiště a stavbě kabin s tribunou. Byl až do svého předčasného odchodu takřka nepostradatelným členem výboru oddílu kopané buchlovického Sokola.

Na počátku roku 1967 onemocněl a 28. 10. 1967 po těžké nemoci umírá v necelých 53 letech. V tom roce byl částečně rehabilitován, a tak mu byl v Buchlovicích, kde je pochován, vystrojen vojenský pohřeb se všemi poctami. Po úplné rehabilitaci v roce 1991 byl in memoriam povýšen do hodnosti majora letectva a bylo mu uděleno další vyznamenání Za zásluhy o ČSLA I. stupně. Rudolf Čagánek patří do skupiny čs. zahraničních vojáků z Buchlovic, na něhož by se pro jeho odvahu a hrdinství v době II. světové války, tak i osobní statečnost v době poválečné, nemělo zapomínat.

Jan Štokman

Buchlovice na starých fotografiích

Dnes vám nabízíme fotografie z počátku sedmdesátých let minulého století z alba pana Josefa Mitáše (1928–2013). Na horní vidíte v těch letech ještě klidnou cestu vedoucí od točny na Zahradách nahoru – tzv. panšták – ještě bez jakékoli výstavby domů, které tam vyrostly později. Na dolní je studna s rum-pálem u jednoho z domů v Hliníkách za Smraďavkou. (foto z archivu SPHB)

Buchlovice na stránkách starých topografií a regionálních průvodců I

Vážení čtenáři, v letech 2008 až 2009 jsme uváděli ve zpravodaji několikadílný seriál o monografických publikacích z období první třetiny 19. století do první poloviny 20. století, pojednávajících o hradě Buchlově. Po několika letech se vracíme opět k podobnému tématu, jež navazuje na uvedený seriál. Tentokrát si budeme listovat letitými topografiemi Moravy a průvodci Moravským Slováckem, z nichž mnohé jsou dnes již vzácnými starými tisky, a pokud ještě mají své původní vazby, patří k ozdobám nejen soukromých knihoven. Při prohlížení těch nejstarších, bez nadsázky, ucítíme vůni ručního dřevitého papíru, která za více než dvě staletí ještě nestačila vyprchat.

Začneme listovat a v prstech vnímáme jednotlivá písmenka, poctivě sestavovaná do starých osnov, a doslova vyražená do nažloutlých papírových archů. Někdejší typografové si se stránkami uměli velmi vkusně pohrát a jejich cit k sazbě a jednoduchý vkus je už na první pohled zřejmý. Jednotlivé kapitoly zpravidla doplňují jemné linky či dvojlinky a celé knihy jsou přísně vyvedeny v jednom typu písma v obyčejném vyvedení, občas účelově v kurzívě se ztučením v nadpisech a podnadpisech. Výjimečně se objevují drobné dřevořezové či jiné grafiky. Pozdější publikace zdobí například ocelorytiny vyhotovené podle kreseb a maleb, a další, na svou dobu velmi kvalitní reprodukce fotografií. Jedním slovem – radost pohledět.

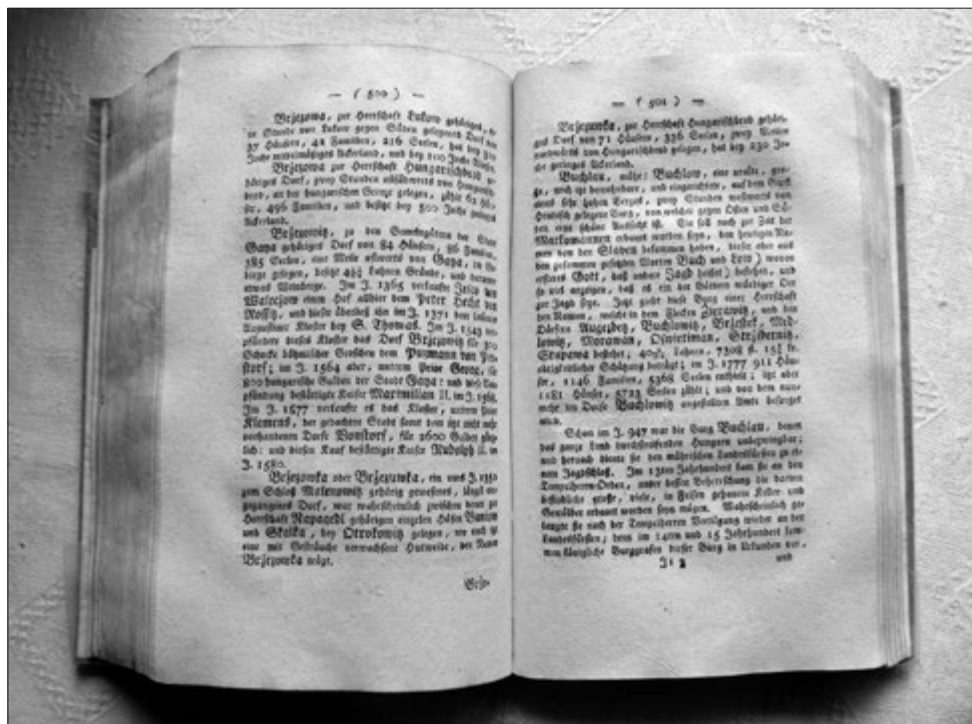
Nejprve se podíváme do často citované, obdivuhodné, v němčině kurentem tištěné Topographie vom Markgrafthum Mähren autora Franze Josepha Schwoye, jež vyšla ve třech dílech ve vídeňském nakladatelství Josepha Hraschanzkého v roce 1793. Její druhý díl obsahuje mj. bohaté informace o někdejším Hradištském kraji, jehož součástí bylo i buchlovské panství, později velkostatek Buchlov.

František Josef Švoj, jak by jeho jméno znělo v češtině, popisuje Buchlovice jako vesnici „s 249 domy, 290 rodinami, 1.342 osobami, s farou znovu zřízenou v polovině minulého (tj. 17.) století. Buchlovice jsou na úpatí pohoří, jihovýchodně položené pod zámek (tj. hradem) Buchlovem. Mají 550 jiter dobré orné půdy, 100 jiter luk, 120 jiter vinic.“

Po vyjmenování majitelů městečka se dále dovídáme, že „čtvrt hodiny od Buchlovic v hlubokém údolí z jedné skály prýští dlouho známá zdravotní koupel, v roce 1585 nám popsána lékařem Tomášem Jordánem, která obsahuje mnoho síry a pro svůj nepříjemný zápach se nazývá Smrdiavka nebo Smradiatka.“

Další buchlovické odkazy se již věnují nejvýznamnější buchlovické památce, kterou je hrad

Buchlov. Schwoy praví, že „prastarý, ještě obývaný a zařízený hrad na vrcholu velmi vysoké hory, dvě hodiny na západ od Hradiště, ze kterého jest krásný výhled na východ a jih, byl zbudován ještě v době Markomanů, dnešní jméno obdržel od Slovanů, jež sestává ze dvou dohromady složených jmen Buch a Lov, z čehož první jest Gott (tj. německy Bůh), další pak Jagd (tj. německy, Lov pak česky) a to naznačuje, že to bylo důstojné místo pro bohy k lovu.

Nyní dává tento hrad jméno panství, které sestává z městyse Žeravic a vesnic Újezdec, Buchlovice, Břestek, Medlovice, Moravany, Osvětimany, Stríbrnice, Stupava; 40 4/4 lánů, což obnáší dle vrchnostenského odhadu 7.308 fl (florintů = zlatých nebo rýnských) 15 5/4 Kr (krejcarů); v roce 1777 bylo 911 domů, 1.146 rodin, 5.368 duší. Nyní (roku 1793) je ale 1.181 domů, 5.723 duší, o které se stará úřad ustanovený v obci Buchlovice.“

Po dlouhém výpočtu jednotlivých nájemců, držitelů a majitelů Buchlova popisuje Schwoy stáletou buchlovskou hrdelní pravomoc Lovecké právo (Jagdgericht). Zajímavostí je, že ještě v době vydání této topografie bylo povinnou Buchlovské panství dodávat bezplatně městu Uherskému Hradišti potřebné dřevo pro jejich mosty, hráze a podobné stavby. „Tato

povinnost,“ uvádí spisovatel, „má tento svůj původ: Jeden z vlastníků Buchlova z rodu Zástřizlů byl od vlastních poddaných držen v obležení a silně ohrožován. V jeho největší nouzi našla hradištská městská rada cestu, aby mu

Franz Joseph Schwoy

dopravila nějaké chleby bílé, něco peněz a vína. Tento pak po osvobození zavázal se tuto službu v dodávce dřeva provádět, naproti tomu ale stanovil, že město Hradiště je zavázáno každý rok na památku této pomoci současnému pánu Buchlova v určitý den přinést na hrad několik chlebů, několik láhví vína a několik bílých grošů. Tato povinnost jest řízena po všechny roky některými členy magistrátu, kteří ale současně předkládají požadavky na dodávku dřeva v příštím roce.“

Franze Josepha Schwoye dále na Buchlově zaujala skála s vytesaným sklepem a ve svahu pod hradem „dvojitě, navzájem spojené klenuté sklepy, které jsou plné vína, jimiž se může nahoře i dole projíždět.“ Pravděpodobně poslední příslušnice rodu baronů z Petřvaldu a tehdejší majitelka panství Marie Eleonora Petřvaldská (+1800) ukázala sepisovateli topografie dyku, „kterou (dle domněnky) byl blízko lázní Smradiatka proboden Jindřich ze Zástřizlí.“ „Naproti hradu Buchlova,“ ukončuje své pojednání Schwoy, z něhož uvádíme jen úryvky, „jihovýchodně na stejné vysoké hoře stojí kostel sv. Barbory, ve kterém mají páni z Petřvaldu své pohřební místo. A sem, po Velikonocích, přicházejí četní poutníci. Před časem se jmenoval tento kopec Modla (něm. Götze) a stál zde

chrám nějakého bůžka. Blízko tohoto kostela jest ještě možno vidět nějaké ruiny, které se zdají být zbytky tohoto chrámu.

Na tomto panství je řetěz hor, jménem Marsova hora nebo pohoří Mars. Zde byl kdysi vzýván bůžek tohoto jména. V lesích u obce Stupava se nachází sklárna, kde se dělá krásné sklo na víno. Buchlovské salaše jsou roztroušená obydlí v lesním pohoří Buchlovského panství. Pozůstávají z 29 domků a jest zde 150 duší, které se živí nejvíce chovem dobytka...“

Autor topografie Franz Joseph Schwoy se narodil 11. prosince 1742 ve slezských Velkých Heralticích a po studiích na gymnáziu v Tuřanech a poté v Brně se stal státním úředníkem, jehož kariéra vyvrcholila ve funkci zámeckého hejtmana v Mikulově, kde 10. října 1806 zemřel. Jeho úplná pozůstalost dnes obohacuje archiv Moravského zemského muzea v Brně. Vedle popisované topografie, k níž používal dnes už z části chybějící prameny, sepsal dvoudílnou topografii *Topographische Schilderung des Markgrathum Mähren*, vydanou v Praze a Lipsku v roce 1786 a knihu *Kurzgefaste Geschichte des Landes Mähren*, vydanou v Brně v roce 1788. (Pokračování přístě.)

Připravil Bořek Žižlavský

Arnošt Hrabal – *Buchlov a Barborka* (1960)

Moje cestovatelské zážitky a postřehy z cest

V několika pokračováních se v letošním ročníku Buchlovského zpravodaje budeme potkávat se zážitky z cest paní Marie Tomanové z Buchlovic, která nám nabídla pečlivě psaný a vytištěný svazek svých vzpomínek a postřehů a k doplnění pár autentických fotografií.

„Jistě se vám taky stalo,“ píše v úvodu svého vyprávění paní Tomanová, „že vás znenadání přepadla bezmezná touha rozepnout křídla a vzlétnout někam vysoko, přivřít oči a spatřit například švýcarské Alpy, St. Moritz, Zermatt, Matterhorn, přistát tam pod klenbou azuru, dívat se na oceán horských hřbetů kolem dokola, opájet se větrem, jeho hvízdáním uprostřed srázu. Vaše srdce při tomto pohledu zaplaví přemíra klidu a proměníte se v dítko ráje. A to vás pohne k rozhodnému kroku; při první příležitosti sbalíte to nejnnutnější a pustíte se... kam? Kamkoli, kde můžete poznávat nové kraje, lidi, zvyky, obdivovat um nejen lidských rukou, ale i přírody – mocné čarodějky...“

Během druhé poloviny šedesátých let jsme s kamarádkou Majkou začaly hodně cestovat stopem, což bylo k nelibosti našich rodičů. Stopem jsme navštívily celé naše rozvětvené rodiny a naše cesty vedly přes celou naši republiku. Nebály jsme se stopovat, tenkrát to bylo celkem bezpečné. Tak nebylo divu, že jsme se ocitly i za naší spolužačkou Majkou Brhlovou, která se vdala až do Českých Budějovic. I tam jsme pochopitelně navštívily všechny pamětihodnosti. Blízký nádherný zámek Hluboká, včetně ZOO Obora.

Odtud jsme vlakem pokračovaly přes Plzeň a Mariánské Lázně do Karlových Varů. Tam jsme si plánovaly nocleh u Majčiny rodiny, k němuž nedošlo. Autobusem jsme se musely přesunout do Ostrova nad Ohří. Majka v Ostrově navštěvovala základní školu, než se v její deváté třídě s rodiči přestěhovali do Polešovic. V Ostrově měla spolužačku, u které jsme se bez problémů na tři noci ubytovaly. Odtud jsme pak vyjížděly na prohlídku lázeňských měst v okolí. V Karlových Varech jsme kromě celého lázeňského komplexu navštívily i vyhlídku Dianu a Jelení skok. Naše cesta zpět domů vlakem vedla přes Prahu, kde jsme přes celý den zůstaly.

Vzpomínám si, že jsme v Praze, v paláci Lucerna, v jedné zcela nečekané chvíli potkaly tenkrát ještě ne tolik známého zpěváka Karla Gotta, a nebylo to naše první setkání s ním. V roce 1965, když jsme v Praze cvičily spartakiádu, se nám jej podařilo navštívit při jeho vystoupení v jedné kavárně (asi Vltava). Později jsme byly na jeho vystoupení v tehdejší Gottwaldově.

Naše cesty stopem byly pravidelné na každý brněnský veletrh a na všechny naše tehdejší cesty až už stopem, vlakem nebo autobusem, si pro jejich četnost nevzpomínám. Víím, že to byly návštěvy Kajčiny rodiny v Havraních u Znojma a mojí rodiny v Šardicích a Hovoranech, kde bydlely mé sestry, protože sestra Leopolda se odstěhovala z Horní Blatné na Moravu, do Šardic.

Přestože spousta našich spolužaček už v té době bylo vdaných a měly své rodiny, my s Majkou jsme si s cestováním užívaly svobody. Některé naše pěší cesty z Polešovic vedly na Smradávku, kde měl můj bratr František chatu. V zimě jsme tam jezdily jen samy dvě „na lyže“, ale v létě tam s námi přespávali naši známí či rodina. Byly to naše nejkrásnější roky života, aniž bychom si tenkrát uvědomovaly, že jsme odsouzené cestovat jen do socialistických států. Takové prozření pak přišlo v roce 1968, spojené s naší cestou do Sovětského svazu, kam jsme s Cestovní kanceláří mládeže odcestovaly v srpnu 1968.

(Pokračování příště.)

Marie Tomanová

Novoroční pozdravení

Vážení přátelé, snad nikdy během roku nepocítujeme tak opravdově potřebu projevit svým příbuzným a známým, přátelům i těm, které známe vlastně jen z častých setkání na ulici, přání zdraví a všeho dobrého, jak je tomu u příležitosti Nového roku. Vlastně už vánoční tradice, významné nejen pro obdarované děti, ale i pro jejich rodiče, navozují jedinečnou atmosféru vzájemného sblížení, porozumění, soucítění nejen a našimi nejbližšími, ale i s těmi, kteří tvoří zázemí našeho domova a jeho mezilidské vztahy. Přiznejme si, že během roku máme jen občas chuť, čas a příležitost projevit dobrý vztah k lidem, vyjádřit soucítění pro jejich starosti či bolesti, překonat bariéru nezájmu a ostatní při soustředění na vlastní problémy. Nedoceněnou hodnotou venkovského života bylo soužití, vzájemné soucítění, bezprostřední zájem na lidech, na jejich radostech i strastech, úspěších i nezdarech. Převzetím městského způsobu života s vyšší životní úrovní jsme ztratili zájem na těchto lidských vztazích a odcizujeme se navzájem, ať už to chceme vidět nebo před tím zavíráme oči. V tomto směru nejde o pokrok a životní úroveň nevyrovná citové ochuzení a izolaci, v níž se potýkáme se svými problémy, jež by účast přátel a známých mohla ulehčit. A tak si, na konci roku starého a na začátku nového, ujasněme tuto lidsky přirozenou potřebu soužití a vzájemného porozumění a nepovažujme ono tradiční přání „šťastný a veselý“ za pouhou formalitu, podání ruky k vyjádření přání všeho dobrého do nového roku 2015 za zbytečnost, úsměv a laskavý pohled do očí bližního za něco překonaného, za přežitek starých časů. Mnoho těchto přežitků právem odhazujeme, protože ztratily svůj význam, nic povzbuzujícího nám nedávají. Ale novoroční přání rozhodně mezi ně nepatří, je pořád živé a potřebné, dává lidem radost a pocit porozumění, zmnožuje mezilidské vztahy v tom krásném humanistickém smyslu.

A tož, „šťastný a veselý“ všem vám, všem lidem dobré vůle!

Ing. Miloslav Hrdý

A tady ještě přináším tu nejkrásnější píseň z Bible:

Velepíseň lásky 1 Kor 13, 1 - 13

*Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými,
ale lásky neměl,
jsem jen zvučící měď
a znějící zvonec.
A kdybych měl dar prorokování
a znal všechna tajemství
a měl i poznání o všem
a kdybych měl všechnu víru,
takže bych hory přenášel,
ale lásky neměl,
nejsem nic.
A kdybych rozdal na jídlo pro chudé vše, co mám
a pro druhého vydal své tělo k spálení,
ale lásky neměl,
nic mi to neprospívá.*

*Láska je shovívavá a dobrotivá,
láska nezávidí,
nechlubí se a nevyvyšuje se,
nečiní, co se nesluší,
nehledá svůj prospěch,
neroztrpčuje se,
nepřemýšlí o zlém,
neraduje se z bezpráví,
nýbrž se raduje s pravdou,
všechno snáší, všemu věří,
ve vše doufá, všechno přetrpí.
Láska nikdy nepomíjí,
ať je to dar prorokování, zanikne,
ať dar jazyků, přestane,
ať dar poznání, zanikne.*

*Neboť jen částečně poznáváme
a částečně prorokujeme.
Až však přijde to, co je dokonalé,
zanikne to, co je částečné.*

*Když jsem byl dítě,
mluvil jsem jako dítě,
smýšlel jsem jako dítě,
usuzoval jsem jako dítě,*

*když jsem se však stal mužem,
odložil jsem, co bylo dětského.
Nyní vidíme jako v zrcadle, v záhadě,
ale v budoucnu tváří v tvář.
Nyní poznáváme částečně,
v budoucnu však budu poznávat tak,
jak jsem sám poznán.
Nyní trvají: víra, naděje, láska - tyto tři,
ale největší z nich je láska.*

Óda na česnečku

Česnekovou polévku mám rád. Je to podobné jako s gulášem nebo svíčkovou. Každý má tu „pravou, jedinou“.

Nejzprofanovanější je recept od známé, co pracovala v jednom restauračním podniku. Tzv „bojlerovka“ bývá zásadně servírovaná kolem půlnoci. Recept konkretizovat už příliš dál netřeba. Česnečka bývá jednoduchá i rafinovaná, v samostatné verzi minimalistické, nebo maskující se sofistikovaněji. S mlékem, bez mléka, s klobásou, bez, vajíčkem či bez něj... Většinou se lidé shodnou na tom, že tam patří česnek. Ale zase, utřený, nebo ne? Vařit jej, nevařit? Proti gustu žádný dišputát. Uvádím zde pár příkladů prostě proto, že mi chutnají plus jeden bonus.

Babiččina česnečka – z principu nejlepší na světě, neboť je od babičky. Brambory nakostičkujeme, mírně osolíme a s trochou kmínu dáme vařit. Utřeme česnek. V kastrolku uškvaříme trochu méně prorostlé slaniny, stáhneme z ohně, přidáme sladkou mletou papriku, majoránku a šup s tím do polévky. Jen necháme prohřát a podáváme.

Zeleninová česnečka – velmi podobný postup, potřebujeme navíc sádlo, mrkev, celer nebo petržel, kterou osmahneme na sádle. Papriku i slaninu můžeme vynechat, papriku tedy určitě. Upadnout nám může i vavřínový list, případně pár kuliček pepře či nového koření.

Česnečka bujón – téměř bez vaření. Recept dle babičky, můžeme vynechat škvaření slaniny. Prostě, voda s bramborami na kostky, trocha zeleninového vývaru. Na talíř posadíme syrový žloutek, utřený česnek a volitelně trochu strouhaného sýra, majoránku a zalijeme vířící vodou s brambory.

Loštická česnečka – to už je pro fajnšmekry. Recept dle babičky, slaniny spíše více a můžeme přidat i cibuli na osmažení nakrájenou na čtvrtkolečka. Hlavní ingredienci položíme na talíř, spolu s česnekem a ozdobíme petrželovou natí. Obzvlášť vhodné jsou i tvarůžkové kousky, nebo tvarůžky naložené pár dní v oleji, ty pak dáváme do hodně hlubokého talíře, aby nám neutekly.

Valašská česnečka – většinou přibývá klobása k rozšlehanému vajíčku a sýru. Jde už o poměrně syté jídlo a celkem hodně záleží na použité klobásě. Fajnšmekři nelitují úsilí a klobásu „trhají“ do polévky a nechají takto klobásu vařit, jiní osmahnou klobásu se slaninou. Vyberte si. Typická příprava probíhá zhruba takto: babiččin recept, kdy se do hotové polévky ještě rozmíchá ušlehané vejce (někdy i s krupicí) a na talíř se dá trocha sýra před zalitím.

Polévka tříčesneková – nejdříve osmažíme lupínky česnekové na olivovém oleji, potom je zalijeme zeleninovým vývarem a přidáme (spaříme) velkou špetku majoránky, před koncem přidáme „našprtaný“ česnek se solí. Po odstavení hrnce z plotny ozdobíme jemně krájeným medvědí česnekem. Na talíři podáváme polévku se škroupečky.

Další variace nechám na čtenářích, ale nyní ta óda: **osmažený chléb a česnečka**. Vychován různými školními „rozmoklostmi“ ponořenými do polévky a jejich zdatnými sekundanty v různých restauracích jsem si zvykl žádat česnečku bez chleba. A ani samostatně podávané osmažené rohlíkové čtverečky či jejich bagetové ekvivalenty mne neuváděly v úžas. V horším případě jsem pečlivě a nepříliš esteticky tyto rozmokliny separoval.

Až jednou... dostal jsem česnečku v restauraci, která nikterak nevybočovala ani cenou, ani očekáváním. Až na chleba... První varování přišlo hned. Polévka chlebem voněla! Tak jsem ji vzal na milost a zkusil. Ejhle! Zachutnalo mi a to tak, že velmi. Inu, když dva dělají totéž, není to totéž a od té doby nedám na chleba v česnečce dopustit. „Jen“ se musí připravovat s rozmyslem a nikoliv jako pouhý doplněk. Kvalita výstupu je závislá na kvalitě vstupu, tedy mělo by jít o dobrý chléb, jehož jedinou „chybou“ je, že je poněkud starší, nikoliv však tvrdý. Chléb ze supermarketu to tedy asi nebude. Hrubě zjednodušeně: „chleba tři dny starý“. Nakostkujeme jej a žádná věda, děláme-li česnečku samotnou na sádle, opražíme na půllžici sádla i kousky chleba a třeba s kouskem majoránky, tolik vděčné v česnečce. Podáváme ihned, aby chleba trochu natáhl polévku, ale zcela se v ní nerozmočil. Není to těžké přece.

Tož, dobrou chuť a buďte hodně zdraví!

Miloslav Hrdý

*Společné prostory Domova pro seniory v Buchlovicích byly před Vánocemi plné sváteční atmosféry
(foto-bž-)*

Toulky Českým středohořím VIII

Z Třebenic na Oltářík

Naposledy jsme navštívili zříceninu hradu Košťálova na dominantním vrchu mezi Sutomí a Třebenicemi. Ze skalnatého kopce s krásnými vyhlídkami sestoupíme po zelené turistické značce do jeden a půl kilometru vzdáleného města Třebenic.

Co zde rozhodně stojí za návštěvu, je bývalý evangelický kostel, v němž je v současné době umístěno Muzeum českého granátu, jehož sbírky patří Oblastnímu muzeu Litoměřice. Návštěvník třebenického muzea se dozví zajímavé informace o těžbě českého granátu, o způsobech jeho zpracování a opracování a možnostech následného využití. Součástí expozice jsou i kolekce historických i současných šperků z českého granátu.

Dva kilometry severovýchodně od Třebenic navštívíme obec Čížkovice. Zde na místě jedné z tvrzí stojí původně barokní zámek z poloviny 17. století, představovaný počátkem a koncem

19. století. Podobně tak jihozápadním směrem od Třebenic, v obci Dlažkovice, stojí rovněž barokní zámek, pocházející z druhé poloviny 17. století. Jeho předchůdcem byla tvrz či jen pouhý bohatý hospodářský dvůr.

Z Třebenic vyjdeme po asfaltové silnici a sledujeme červenou značku. Po levé ruce se nám tyčí rozeklaný skalnatý čedičový kopec Vršetín s částečně odtěženým vrcholem. Po necelých dvou kilometrech přijdeme do obce Teplá, kde na návsi zpod kapličky vyvěrá železitý chutný pramen vody.

Další kilometr cesty nás přivede do obce Vlastislav. Její historie sahá do hlubokého středověku, kdy tu stávalo slovanské hradiště, jež měl podle pověstí nechat vybudovat lucký kníže Vlastislav. V obci je zachován barokní mlýn a kaple a nedaleko kaplička sv. Jana Nepomuckého nad prameništěm v údolí potoka Modly.

Hrad a zámek Skalka ve Vlastislavi

Zřícenina hradu Oltářík nad Děkovkou

Pohled od Sutomi – zleva Skalka, Plešivec a Oltářík

Jen několik minut cesty z obce Vlastislav směrem k Sutomi přijdeme k areálu zemědělského družstva. Kromě novodobých hospodářských objektů si zde nelze nepovšimnout na skále se tyčící štíhlé válcové věže a pod skálou stojící budovy barokního zámku. Prvně je hrad zmiňován v písemných pramenech až po polovině 14. století, kdy byl ve vlastnictví místní rodiny Petra ze Skalky. Od roku 1414 jej držel rod Sulevičů a v 16. století byl nakrátko majetkem Jana z Vřesovic. Za pánů z Harasova padl za oběť bouřlivým událostem třicetileté války, kdy jej pobořili Švédové. Ve druhé polovině 17. století si pod hradní skálou Hrzánové z Harasova vystavěli nové zámecké sídlo. Z hradu se zachovala kamenná věž a zbytky brány. V přízemí věže jsou dochovány nápisy z počátku 17. století, kdy tyto prostory plnily funkci vězení.

Dnes je v zámku ke zhlédnutí expozice, přibližující dějiny hradních staveb v Českém středohoří, a galerie obrazů regionálních malířů.

Od Skalky se vrátíme zpět do Vlastislavi, kterou projdeme a pokračujeme dále po červené

turistické značce přes osadu Chrástná a dále do kopce kolem vrchu Plešivec do Děkovky. Tato malá osada, mající počátkem 21. století jen patnáct stálých obyvatel, přináleží k obci Podsedícím. Ihned nad domy se tyčí skalnatý sráz kopce Hrádek, na jehož temeni stojí zbytky hradu Oltáříka. Ke zřícenině se dostaneme po modré značce a výstup je dlouhý asi půl kilometru.

Hrad nechal vystavět v roce 1426 významný husitský hejtman Jakoubek z Vřesovic. Ve druhé polovině téhož století jej drželi pánové z Házmurka. Před polovinou 16. století byla majitelem Oltáříka rodina Viléma z Illburka, ale hrad je uváděn již jako pustý. Vrchol skály zaujímala obdélná věž lichoběžného půdorysu. Nároží nejkratší strany věže byly zaoblené. Další kamennou stavbou hradu byla vstupní branka pro pěší. Jiné stavby a také opevnění muselo být z dřevěných konstrukcí. Ve své době díky poloze na vysoké skále ani tato drobná šlechtická stavba jiného opevnění nepotřebovala.

Text a foto Martin Žižlavský

V sobotu 6. prosince 2014 jsme přivítali do života nové buchlovické občánky. Zleva vidíte Silvii Julii Hejmalíkovou, Matěje Kyliána, Marii Kropáčovou a Eliáše Pokoráka. K srdečnému přání všeho nejlepšího novorozencům do života se připojují členové redakční rady Buchlovského zpravodaje.

(foto Martin Žižlavský)

Koncem měsíce prosince 2014 oslavili zlatou svatbu manželé Jožina a František Koryčánkovi. K jejich krásnému jubileu jim přišli popřát hodně zdraví, štěstí a všechno nejlepší do dalších let společného života starosta ing. Jiří Černý, místostarosta Bořek Žižlavský a matrikářka Bc. Barbora Zapletalová. K upřímné gratulaci se připojují i členové redakční rady zpravodaje. (foto -bž-)

Ruce maminčiny

*Když osud připravil nám nelehké hodiny,
vždycky si vzpomeneme na ruce maminčiny,
ruce, co zhojí bolestivé šrámy
a pomáhají utišit kruté životní rány.*

*Maličké dítě po hlavičce hladily
a v nejútlejším věku chodit a „capat“ učily.
Když dítě dorostlo ke školnímu slabikáři,
tak ruce mateřské ho hladily po tváři.*

*Po každém pohazení po tváři
se dětské oči hvězdou rozzáří
a když pohoda a radost unikne,
náruč mateřská vždy lásku poskytne.*

*Hladily květiny, jichž byla plná zahrádka,
na dvorku za brankou ochmýřená kuřátka
a její ruce, jež vždycky pracovaly,
jak křídla motýlů lehké a něžné byly.*

*Když velké děti z domova se vzdalovaly,
tak ruce mateřské jim na cestu žehnaly.
Ty ruce tvrdé z každodenní dřiny,
ty drahé, drahé ruce maminčiny.*

Zdenka Maršálková

V měsíci prosinci 2014 se dožila 90 let naše spoluobčanka, paní Vlasta Štolfová. Mnoho zdraví, štěstí a spokojenosti do dalších let života jí za městys Buchlovice přišli srdečně popřát místostarosta Bořek Žižlavský a matrikářka Bc. Barbora Zapletalová. K přání se připojují i členové redakční rady zpravodaje.
(foto -bž-)

Šípky pod Buchlovem

(foto -vlk-)

(foto Albert Orlita)

BUCHLOVSKÝ ZPRAVODAJ

(periodický tisk územního samosprávného celku)

Vydává městys Buchlovice, IČ 00290866, tel.: 572 595 120. Vychází měsíčně,
řídí redakční rada, výkonní redaktori Mgr. Pavla Večeřová, Mgr. Vlastimil Kořínek
a Bořek Žižlavský. 350 výtisků. Cena 16,- Kč

Registrační číslo MK ČR E 13102

Redakční rada si vyhrazuje právo upravovat příspěvky.
Sazba Vít Kučera, tisk HUDEC print, s. r. o., Buchlovice